

ἀπόμεινε ἀπὸ τὸν περήφανο πύργο τοῦ πατέρα του;... Ἐνοίωσε τὰ μάτια του νὰ βουρκώνουν. Ἡ σκέψις, ὅμως, ὅτι τὸν ἀκρόπυργο αὐτὸν τὸν κατεῖχε ἀκόμα ὁ ἐχθρὸς, τὸν ἔκανε νὰ καταπνίξη τὴν συγκίνησί του καὶ νὰ σφίξη μὲ μανία τὴν λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του! Ἐφτασε, ἐπιτέλους, ἡ στιγμή τῆς ἐκδικήσεως! Καὶ ὤρμησε πρῶτος κατὰ τῆς ὀχυρᾶς θέσεως, παρασύροντας καὶ τοὺς ἄλλους συμπολεμιστάς του.

Οἱ πωλορηκόμενοι πρόβαλαν γενναία, ἀπεγνωσμένη ἀντίστασι. Ἦταν, ὅμως, λίγοι καὶ ὑποχωρήσανε μπρὸς στὴν ὀρμὴ τῶν πολιορκητῶν. Καὶ ὁ Ἰωάννης εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ μῆ πρῶτος στὸν ἀκρόπυργο... Θυμήθηκε τότε τὰ λόγια τῆς Ἰζόλδης:

«... Ἀνεβαίναμε στὸ πρῶτο πάτωμα, ἀνοίγαμε μιὰ πόρτα δεξιά καὶ μπαίναμε στὸ δωμάτιο μὲ τὸν ἀργαλειό...»

Καὶ ὁ Ἰωάννης ἀνέβηκε τὴν σκάλα. Σὲ κάθε σκαλοπάτι, σκόνταφε πάνω σ' ἐχθρικά πτώματα, πού τὰ δρασκελίζε ἀνατριχιάζοντας ἀπὸ ἀηδία.

Ἡ πόρτα τοῦ μικροῦ δωματίου ἦταν ἀνοιχτή. Ὁ Ἰωάννης προχώρησε — καὶ στάθηκε ἐμβρόντητος. Ἡ μικρὴ κάμαρη, ὅπου γεννήθηκε, ἦταν γεμάτη πτώματα καὶ τραυματίες... Τὸ πάτωμα ἦταν πλημμυρισμένο στὸ αἷμα! Καὶ αὐτοὶ ἀκόμα οἱ τοῖχοι εἶχαν βαφὴ κόκκινοι... Τὸ θέαμα ἦταν τόσο ἀποκρουστικὸ, ὥστε ὁ Ἰωάννης δὲν μπόρεσε νὰ συγκεντρωθῆ στὸν ἑαυτό του καὶ νὰ προσευχηθῆ γιὰ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του...

Ξαφνικά, ἕνας ἀπὸ τοὺς λαβωμένους εἶδε τὸν Ἰωάννη. Κατάλαβε ἀπὸ τὴν περιβολὴ του πὼς ἦταν ἐχθρὸς, συγκέντρωσε τὶς τελευταῖες του δυνάμεις, σήκωσε τὸ σπαθί του, χτύπησε στὸ κεφάλι τὸν πολεμιστὴ καὶ τὸν ξάπλωσε χάμω. Ὑστερα, ξανάπεσε στὸ πάτωμα, νεκρὸς πειά, μ' ἕνα χαμόγελο ἀγρίας ἱκανοποιήσεως στὰ χεῖλη...

Ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾶ, στίς στερνές του στιγμές, ἐξαιρετικὴ πνευματικὴ διαύγεια. Τὸ αἷμα ἔρρεε ἀφθονο ἀπὸ τὴν πληγὴ τοῦ Ἰωάννη, ὁ ὁποῖος ἐνοιώθη τὴν ζωὴ του νὰ φεύγει, σιγά-σιγά... Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ξανάζησε τὴν παιδικὴ του ἡλικία. Θυμήθηκε τὴν ὑπόσχεσι πού εἶχε δώσει στὴν μητέρα του νὰ ἐκδικηθῆ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του, τὴν παλιὰ του ἐπιθυμία νὰ ξαναδῆ τὸ δωμάτιο μὲ τὸν ἀργαλειό. Εἶχε κρατήσῃ τὸν λόγο πού ἔδωσε στὴν μητέρα του. Καὶ εἶχε ἱκανοποιήσῃ τὸν μεγαλύτερο πόθο τῆς ζωῆς του... Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι τοῦ ἦταν γραφτὸ νὰ ξανάρθῃ στὸ δωμάτιο ὅπου γεννήθηκε... γιὰ νὰ πεθάνῃ!...

Πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε. Ἡ Ἰζόλδη μπόρεσε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν πατρογονικὸ τῆς πύργο, ὅταν ἀποκαταστάθηκε ἡ γαλήνη σ' ὅλη τὴν περιφέρεια. Διέταξε τότε νὰ ξαναχτίσουν ἀπὸ τὰ θεμέλια τὸ κάστρο, μὰ παρήγγειλε νὰ μὴ πειράξουν διόλου τὸν ἀκρόπυργο, νὰ τὸν ἀφήσουν μισογκρεμισμένο... Καὶ συχνὰ πήγαινε ἐκεῖ καὶ προσευχόταν στὸ δωμάτιο μὲ τὸν ἀργαλειό. Καθότανε στὸ παράθυρο, ὅπου ἀκουμποῦσε ἄλλοτε ἡ μητέρα τῆς καὶ συνωμιλοῦσε μὲ τὶς σκιές τῶν ἀγαπημένων τῆς νεκρῶν. Καὶ ἡ παρηγορία στάλαζε σιγά-σιγά στὴν πονεμένη καρδιά τῆς τὸ γλυκὸ βάλσαμό τῆς... Καὶ γιὰ νὰ εἶνε πάντοτε μόνη μὲ τὶς ἀναμνήσεις τῆς, ἀποφάσισε νὰ μὴν παντρευθῆ, γιὰ ν' ἀφοσιωθῆ στὴν λατρεία τῆς μνήμης τῶν προσφιλῶν τῆς νεκρῶν... Ὡσπου ἕνα ἀπόγευμα ξεψύχησε κι' αὐτὴ ἡρεμα— γρηοῦλα μὲ κάτασπρα μαλλιά— στὸ δωμάτιο ὅπου πέρασε τὴν πιὸ εὐτυχισμένην περίοδο τῆς ζωῆς τῆς...

ΦΥΣΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΥΡΜΗΓΚΙΩΝ

Τοὺς συντρόφους τοὺς τὰ μυρμήγκια τοὺς ἀναγνωρίζουν κ' ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρὸ.

Ὁ Χοῦμπερ εἶχε κλείσει μερικὰ μυρμήγκια σ' ἕνα ξύλινο κουτί ἐπὶ τέσσερες μῆνες. Καὶ ὅταν τέλος ξέφυγαν μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ἀπ' τὴν φυλακὴ τους, οἱ σύντροφοί τους τὰ ἀνεγνώρισαν ἀμέσως καὶ τὰ ὠδήγησαν στὴ φωληὰ τους.

Ἐνα σπουδαῖο ζήτημα, τὸ ὁποῖο δὲν ἔχουν κατορθώσῃ ἀκόμα νὰ λύσουν οἱ φυσιοδίφαι, εἶνε τὸ πὼς συνεννοοῦνται τὰ μυρμήγκια μεταξύ τους.

Μερικοὶ λένε πὼς τὰ μυρμήγκια τῆς ἴδιας φωληᾶς ἔχουν συνθήματα.

Ὁ Λοῦμποκ ἐπῆρε αὐγὰ μυρμηγκιῶν ἀπὸ μιὰ φωληὰ καὶ τὰ ἔβαλε σ' ἄλλη. Ἐκεῖ, τὰ αὐγὰ ἐξεκολάφθησαν. Τὰ νεογνὰ λοιπὸν μυρμηγκάκια τὰ ἔβαλε κατόπιν στὴ φωληὰ, ἀπ' τὴν ὁποία τὰ εἶχε πάρει. Καὶ τὰ μυρμήγκια τῆς φωληᾶς τὰ δέχτηκαν φιλικώτατα, μολονότι τάβλεπαν γιὰ πρώτη φορά.

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» ἐξέδωκε μέχρι σήμερον χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του μίαν σειρὰν ἀριστουργηματικῶν μυθιστορημάτων.

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ δύνανται νὰ τὰ προμηθευθοῦν οἱ ἀναγνώσται μας ἀπευθυνόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5β' (ἐναντι πλατείας Κλαυθμῶνος), πρὸς 8 δραχ. ἕκαστον.

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρο.
- 2) «Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (υἱοῦ)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Α. Δουμᾶ (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμᾶ (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἐτεν σέλ.
- 11) «Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος
- 12) ντε Σεμουᾶ.
«Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὀκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ.
- 14) «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ — Β' μέρος τοῦ «ΩΡΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» (μόλις ἐξεδόθη.) (Σελίδες 400. Δραχμαὶ 10).

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» διδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἐξῆς βιβλία:

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.

«Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλμας Λάγκερλεφ.

«Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.

«Ἡ ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ

Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἐντγαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα:

«ἩΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

πού τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.